

Debat sobre el model del FITAG

La quarta edició del Festival Internacional de Teatre Amateur de Girona, organitzat per la Diputació de Girona, ha estat marcada per diversos aspectes, com el canvi de periodicitat –a partir d'aquest any serà anual–, pel canvi de direcció artística –Quim Masferrer, de Teatre de Guerrilla, ha substituït Jep Sánchez– i pel debat obert sobre el model que segueix la mostra.

Fent balanç del festival, és una evidència que la presència de les companyies procedents dels Països Baixos, de Grècia, de Croàcia, d'Alemanya, de

França, de la restat de l'Estat i Catalunya per mostrar el seu treball només pot ser enriquidora per a la ciutat, però no és menys cert que aquesta ha

viscut amb una certa indiferència la celebració del festival, i la xifra d'espectadors aliens a l'organització o als grups participants ha estat minsa. Artísticament, com no pot ser d'una altra manera, la qualitat ha estat desigual, amb treballs interessants i sorprenents, fets des del rigor i la vocació de professionalitat més absoluta, com és el cas dels francesos Théâtre par Chemins (*Sans dessus-dessous*), els lloretencs Teatre de la Selva (*La senyora de Sade*), els blanencs El mirall (*Federico «Gore» Lorca*) o els holandesos Theater Kruimels (*Kubla Wálda*), amb altres propostes més irregulars.

El balanç artístic sembla positiu, però tot i això un nombre significatiu de grups participants van expressar queixes i posaren en qüestió del model de festival que s'ha aplicat per primera vegada en aquesta edició. La nova direcció artística del festival considera que s'ha de «professionalitzar» l'organització i ha eliminat qualsevol activitat paral·lela que no estigui directament lligada a la mostra; proporciona allotjament als participants –per al proper any caldrà que no hi hagi cap diferència en aquest aspecte, que ha estat la major font de conflictes i punt central de les queixes d'alguns grups–, espais adients equipats

amb tot el que cal i tècnics que en aquesta edició han estat a un gran nivell. Es podria anomenar el «sistema Tàrraga», en què a l'organització no l'interessa què fans els grups mentre no actuen. Aparentment, no està obligada a més. Però l'organització d'un festival amateur sembla que porti implícites algunes obligacions, que són precisament les que marquen la diferència i, independentment de la qualitat de les propostes, els que fan que la mostra esdevingui un èxit, no ja per al públic, sinó per als mateixos participants. Són aquelles qüestions que tenen a veure amb l'atenció que l'organització posa en el tracte amb les companyies participants, facilitar la relació entre els membres dels grups i l'intercanvi d'experiències, la coneixença de l'entorn, el país que els acull i la seva gent; que té a veure amb els temps morts que es produeixen en un festival d'aquesta mena. Tot això, amb prou seny com perquè l'esdeveniment no degeneri en una trobada d'escoltes o unes colònies. Aquest és el repte, a més d'aconseguir un arrelament real i efectiu del festival a la ciutat que, actualment, tot i haver-s'hi celebrat quatre edicions, és inexistent.

Dani Chicano

Actuació del Théâtre par Chemins al FITAG

